

MÜSLÜMANLAR ARASINDA MUHABBET VE TESANÜDÜN ÖNEMİ

Allah'a hamdü senâlar olsun. Üzerimizdeki nimetleri sonsuzdur, sayılamayacak kadar çoktur. Cenâb-ı Mevlâ'dan üzerimizdeki nimetlerini daimî kılmasını niyaz ederiz. Hatalarımızdan dolayı Rabbimiz, nimetlerini üzerimizden almasın. Onun âlemlere rahmet olarak gönderdiği, nümûne-i imtisâlimiz ve üsve-i hasenemiz, sevgilisi ve mürselînin eşrefi, Resûllerinin ekrem'i, Muhammed'i Mustafâ'sına sonsuz salât ü selâm, tahiyât-ü ikram, hürmet ve muhabbetlerimizi arz ederiz.

Allahu Teâlâ hazretleri bizi Peygamber-i Zîşanımız'ın sevdiği, razı olduğu, şefaatt ettiği, kabul ettiği ümmetlerinden eylesin.

Aziz ve muhterem kardeşlerim!

Müslüman bencil değildir. Sırf kendisini düşünmez. Ümmet-i Muhammed'i düşünür, diğer müslüman kardeşlerini düşünür. Hatta onlar için kendisinin alınının teri ile kazanmış olduğu helal malından büyük paylar ayırır. Hayrât ü hasenât yapar. İcabında Ümmet-i Muhammed'in selameti için, Allah'ın rızasını

kazanmak ve dinin yayılmasına yardım etmek için canını bile verir. Bencil değildir. Başka yüksek duygular ve ülküleri ile hareket ederek Rabbinin rızasını kazanmaya çalışır.

Biz de karınca kararınca, karınca miktarınca, küçücük küçücük ölçüler içinde aynı fikirleri taşıyoruz. İddialı değiliz. Ama yüreğimiz müslümanların dertlerinden üzülmüyor. Müslümanların iyiliğini istiyoruz. Ümmet-i Muhammed'e hizmet etmek istiyoruz. Acimize, eksikliğimize, kusurumuza rağmen elimizden geldiği kadar hayırlı işler yapmaya çalışıyoruz.

Yapmak istediğimiz hayırlı işlerden birisi de böyle eğitim toplantılarıdır. Bu eğitim toplantılarını dinî niyetle yapıyoruz. "Allah'ın dinine hizmet olsun. Bunlardan faydalar hâsıl olsun." diye yapıyoruz. "Ümmet-i Muhammed istifade etsin." diye yapıyoruz. Ve öyle oluyor. Allah'ın lütf u keremi ile bizim istediğimizin bin katı, yüz bin katı daha büyük, daha fazla güzel sonuçlara ulaşıyoruz.

a. Müslümanların Birbirini Sevmesi İbadettir

Müslümanların birbirlerini sevmesi ibadet olduğundan, çok kıymetli olduğundan, kârlı olduğundan, müslümanlar birbirlerini sevdiği zaman Allah da onları sevdiğinden, aramızdaki muhabbeti takviye etmeye çalışıyoruz. Birbirimizi Allah için sevme duygusunu geliştirmeye çalışıyoruz. Vesileleri arttırmaya, bağları kuvvetlendirmeye çalışıyoruz.

Hepiniz gözle görmüş, elle tutmuş gibi bilirsiniz ki bu toplantılarda aileler birbirlerini daha iyi tanıyorlar. Daha yakınlık hissediyorlar. Kişiler birbirlerinin adını, soyadını daha iyi biliyor. İşini daha yakından takip ediyor. Hangi ülkede bu çeşit toplantıları yaptıysak onun sonunda bir muhabbet hâsıl oluyor.

Aynı zamanda da kardeşlerimiz güzel yerler seçiyor. Dinlenmiş oluyoruz, seviniyoruz, mutlu oluyoruz. Televizyonlarda ilanı verilen, bizden sonra tanındığı için pazar bulan, satılan beş yıldızlı oteller var. Biz toplantı yapmışız. Oradan müslümanlar görmüş, tanımışlar. Sonra müslümanlar orayı almış.

Şimdi İslâmî usulle kullanılarak, müslümanların çeşitli faaliyetlerinin mekânı oluyor.

Mesela Akbük'te biz böyle bir toplantı yapmış ve Ak Radyomuzu, Ak Televizyonumuzu orada kurmuştuk. "Oranın hatırası olsun." diye, Akbük'ün ak'ından alarak isimlendirmeyi yapmıştık. Bizim bu toplantılarımız başka müslüman kardeşlerimize de örnek oluyor, numune oluyor. Onlar da bunları kendi çaplarında yapmaya çalışıyorlar. Fakat bizim kadar güzel yapamadıklarını bazı kimselerden duyuyoruz. Galiba işin ustası bizim kardeşlerimiz oluyor. Daha tatlı, daha güzel yapıyorlar.

Bugünkü kapanış konuşmasını yaptığımız toplantımız da böyle kısa fakat başarılı, sevimli ve tatlı toplantılardan birisi oldu. Hepimiz ağzımıza bir parmak bal çalınmış gibi olduk. "Keşke biraz daha bal olsa da biraz daha bal yesek." diye ağzımızı şapırdatıyoruz. Zamanın çok kısa geçmesinden, çok çabuk geçmesinden üzgün gibiyiz. "Keşke bir hafta olsaydı." diyoruz ve misafirlerimiz kardeşlerimize, "Bir dahaki sefer bir hafta yapalım." diye tekliflerde bulunmuşlar.

Bu fiili teşekkürdür, fiili takdirnamedir. Çünkü daha geniş miktarda yine yapılmasını istemek mevcudun beğenildiğini gösterir. Ben de kardeşlerimi tebrik ediyorum. Katılanları da tebrik ediyorum. Yeri güzel seçmişler, huzurlu bir yer, tatlı bir yer, sevimli bir yer. Ve burada çok kıymetli dakikalar geçirdik. Dünkü günümüzün çok verimli, çok hayırlı, çok feyizli geçtiğini düşünüyorum. Çok sevaplı olduğunu düşünüyorum.

Biliyorsunuz bir kelime-i tevhîd, *lâ ilâhe illallah* sözü insana ebedî saadeti kazandırıyor. Söz çok önemli bir söz. *Lâ ilâhe illallah* sözü, cennetin anahtarıdır.

مفتاح الجنة

Miftâhu'l-cenneh. “Cennetin anahtarı.”

مفتاح الرحمة

Miftâhu'r-rahmeh. “Allah’ın rahmetinin anahtarıdır.”

Her türlü hayrın başıdır, imanın girişidir, giriş belgesidir. Bir söz insanı küfürden imana yükseltiyor. İman da cennete ulaştırıyor.

Onun için söz bizim dinimizde çok önemli bir faaliyettir.

Ve Peygamber-i Zîşânımız'ın en büyük mucizesi de Kur'ân-ı Kerîm'dir. O da sözlerin en güzeli Allah'ın kelâmı, Peygamber Efendimiz'e indirilmiş en güzel sözdür.

احسن الكلام

Ahsene'l-keîâm'dır,

احسن القصص

İçindeki bilgiler, *Ahsene'l-kasas'tır.*

Bizim için her birisi bir âyettir, bir özel belgedir, bir işarettir. Çok kıymetli cümle ve sözlerdir.

Şimdi biz de dün ve bu sabah camimizde ve toplantı salonlarımızda yaptığımız konuşmaları hatırlayalım. Hatırlamanızı rica ettim dün. Ve onların mucibince, gereğince icraatımızı düzenleyelim. Hayatımızı onların ışığında düzenleyelim.

Çünkü bu sözleri, bu işleri iyi bilen insanlar söylediler. Kısaca söylemek gerekirse bu konuşmalardan müslüman olduğumuz için,

ihlaslı müslüman olduğumuz için, Allah'ın rızasını kazanmak isteyen,

الهی انت مقصودی ورضاک مطلوبی

İlâhi ente maksûdî ve rıdâke matlûbî diyen, hedefi bu olan müslümanlar olduğumuz için, görevlerimiz olduğu sonucu çıktı. Ümmet-i Muhammed için hizmet etmemiz gerektiği sonucu çıktı. Zaten camiamız şimdiye kadar; "Hizmet olsun." diye birçok müesseseler kurdu. Vakıflar, dernekler, şirketler, yayın teşkilatları, yayın evleri, dergiler, gazeteler, kitaplar neşretti. "Hizmet olsun." diye yaptık.

-Gezdiğim yerlerde kardeşlerimin kütüphanelerinde görüyorum- arkadaşlarımızın okuduğu eserler oldu, feyiz aldığı eserler oldu. Elhamdülillah kardeşlerimiz çok yerlerde, çok hayırlı hizmetler yaptılar.

Demek ki sorumluluğumuz olduğunun bilinci içindeyiz.

Müslüman olduğumuz için sorumluyuz. Vazifelerimiz var, görevlerimiz, ödevlerimiz var. Onları yapmamız lazım. Bunun için malımızla, canımızla her türlü imkân ve mükte-

sebatımızla gayret göstereceğiz. Bu konuşmalardan ümit ve beşaretler de çıktı, müjdeler çıktı. Çünkü hadis-i şeriflerle, âyet-i kerîmeler'le izah edildi ki istikbal müslümanlarındır. İstikbal İslâm'ındır. Yeryüzünde İslâm'ın girmediği hiçbir ev kalmayacak. Hiçbir kulübe kalmayacak. İslâm her tarafa yayılacak.

Ne mutlu bu yayılmada şeref payı kazananlara, hissesi olanlara, çalışanlara!

Bu müjde içinde öğrendik ki İstanbul'un fetholunduğu gibi inşaallah, küfrün kalesi olarak bilinen, merkezi olarak bilinen başka yerler de fetholunacak. Ve İslâm azizinin izzeti, zelilinin zilleti ile dünyanın her yerine yayılacak. Peygamber-i Zîşânımız *sallallahu aleyhi ve âlihî ve sellem* hazretleri kıyamete kadar daima bir grup, bir zümre, bir mübarek taifenin dîn-i mübîn-i İslâm için cihat edeceğini, çarpışacağını, çalışacağını bildirmiş.

لَا تَزَالُ طَائِفَةٌ مِنْ أُمَّتِي ظَاهِرِينَ عَلَى الْحَقِّ حَتَّى
تَقُومَ السَّاعَةُ

Lâ tezâlüt-tâifetün min ümmetî zâhirîne ale'l-hakki hattâ tekûme's-saâh.

Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* Efendimiz; kıyamet kopuncaya kadar İslâm için çırpınacak, yüreği İslâm için çarpıp, İslâm için çalışmalar yapacak, çatışmalar yapacak, mücadele verecek yüksek bir zümrenin olduğunu bildirmiş.

Cenâb-ı Mevlâmız'ın lütfundan ve O'nun duaları kabul edici mucîbü'd-daavât oluşundan cesaret alarak temenni ediyoruz ki Allah bizi o zümreden eylesin. Allah bizi dinine yardım eden, faydası olan, fâideli müslümanlardan eylesin. Çünkü müslümanların en kıymetlisi başkalarına hayrı, hizmeti ve faydası en çok olandır. Bunu da kesin olarak biliyoruz.

Şahsen kendisinin cebini doldurması, haram yemeden yaşaması, kendi hâlinde olması, kendi mahallesinde başı önünde camiden eve, evden camiye gitmesi bir yaşam tarzıdır. Hatta dağların arasında bir vadide, iki yamacın arasında oturup Allah'ı zikretmesi de yollardan bir yoldur.

Ama daha güzel olan yol, diğer müslümanlara faydalı olacak çalışmalarını yapmaktır. Hizmet ehli olmaktır.

b. Hizmet Nafile İbadetten Üstün Tutulur

Onun için bütün tasavvuf yollarında, bütün tarikatlerde, bütün irfan üsluplarında, meşreplerinde hizmet, tarikatın en büyük, en başta gelen ve en önde gelen umdesi olmuştur.

Bizim tarikatlerimizin de en önde gelen umdesi, esası, temeli, kuralı hizmet etmektir. Hizmet, nafile ibadetten bile önde tutulur.

“Eğer hizmete muhtaç bir insan varsa onun hizmetine koşulur.” der, bizim büyüklelerimiz.

Onun için bu toplantılarda hizmet şuurumuzun kuvvetlenmiş olduğunu düşünüyorum. Allah yolunda hizmet etmek aşkının geliştiğini ve Allah yolunda hizmet için malımızı, canımızı vermeye azmettiğimizi veya hut azmetmemiz gerektiğini vurgulamak istiyorum.

Allahu Teâlâ hazretleri bizi hizmetlere, hayırlı hizmetlere muvaffak eylesin. Yaptığımız hizmetleri de makbul eylesin. Çünkü yapılan şeyler bazen kabul olmaz.

رُبَّ صَائِمٍ لَيْسَ لَهُ مِنْ صِيَامِهِ إِلَّا الْجُوعُ وَالْعَطَشُ

Rubbe sâimin leyse lehû min siyâmihi il-le'l-cûu ve'l-ataş. “Nice oruç tutan vardır; akşama oruçtan kârı yoktur. Aç susuz kalmaktan ibarettir. Eline başka bir şey geçmemiştir. Demek ki oruç yetmiyor. Geceleyin kalan nice insan vardır, eline bir şey geçmemiştir. Sadece uykusuz kalmıştır. Uykusuzluğu tercih etmiştir, yorulmuştur.”

Neden?

İbadeti makbul olmadığı için. İbadetlerin makbul olmama sebeplerini öğrenmek her akıllı müslümanın birinci işi olmalıdır. Çünkü ibadetleri öğreniyoruz. Ama ibadetlerin ne zaman, ne sebeplerle makbul olmadığını öğrenmezsek boşuna çalışmış, akıntıya kürek çekmiş oluruz. Arabanın motorunu vitesle hareket teşkilatına nakletmeden gaza basmış gibi oluruz. Bangır bangır bağırırız, motoru car car öttürürüz. Ama yerimizde sayarız. Çünkü vites takılmamıştır.

Onun için amellerin Allah tarafından kabul edilme şartlarını ve sebeplerini öğrenmeli ve onları daima göz önünde bulundurmalıyız.

Bunu öğreten ilim dalı tasavvuftur. *Fıkhü'l-Bâtın*'dır. Batınî yönünü, amellerini, ibadetlerini anlatan ilim dalı, "tasavvuf, *fıkhü'l-bâtın*.

Bunları öğrenmezseniz namazlarınız, oruçlarınız, zikirleriniz, ibadetleriniz belki bir ihlassızlıkla, belki bir gösterişle, belki bir ucupla kendinizi beğenmeyle, belki daha başka bir başa kakma, eza verme gibi sebeple, belki kul hakkıyla, *hebâen mensûra* havaya savrulan tozlar gibi boşuna çalışma olabilir.

Allahu Teâlâ hazretleri bizim ibadetlerimizdeki eksiklerimizi, noksanlarımızı affetsin, kusurumuzu bağışlasın, noksanımızı çoğalsın, tamamlasın, ibadetlerimizi kabul eylesin.

İbadetlerinizde mağrur olmayın! Çünkü kabul olup olmadığını bilmiyoruz. Neler yaptysak, her sene hacca gittiysek bile kabul olup olmadığını bilmediğimiz için, bir müjde olmadığı için, bir işaret olmadığı için, "Kabul ettim kulum korkma, mahzun olma." denmediği için; "Acaba Rabbim benim ibadetimi kabul etti mi?" diye daima hazer üzere, korku üzere, ihtiyat üzere olmalıyız. Tevazuu elden

bırakmamalı, boynumuzu bükmeli, gözümüzden yaşlar akıtmalıyız. Derviş olmalıyız.

Dervişlik büyük bir efsanedir. Büyük bir kahramanlıktır, olağanüstü bir iştir. Elbette biz o yoldayız ama onu yapan insanlar mesela büyüklerimizden bir tanesi sabrı, tahammülü anlatırken o sırada ayağını akrep sokmuş. Oturduğu yerden akrep gelmiş ayağını vız vız vız sokuyor. Hiç akrep sokulanınız oldu mu bilmiyorum. İnsanın azası ustura ile kesiliyor, doğranıyor gibi o kadar acır. O kadar fena halde acır. İnsanı ciyak ciyak bağırır. O mübarek hiç ses çıkarmamış.

Demişler ki;

“Efendim, akrep sokuyor, ayağınızda akrep var. Ses çıkarmıyorsunuz.”

Demiş ki;

“Sabırdan bahsederken, sabırsızlık göstermekten, Allah’tan utandım.” demiş.

Dervişlik bu, tasavvuf bu, güzel ahlâk bu...

Hâtem-i Esâmlar, Bişr-i Hafîler, İbrahim-i Edhemler. Bunlar büyük şahsiyetler, efsanevi kahramanlar. Biz onların yolundayız. Allah’ın

sevgili kullarının yolundayız. Sevgililerin sevgilisi Muhammed Mustafâ'nın yolundayız. Peygamber Efendimiz öyle yaşadı. Sabahlara kadar ayakları şişerek ibadet etti. Yine de;

سبحانك ما عبدناك حق عبادتك

Sübhâneke mâ abednâke hakka ibâdetike buyurdu. “Sana hakkıyla ibadet edemedim yâ Rabbi!” diye buyurdu.

Onun için tevazuu hiçbir zaman elden bırakmayalım. Haddimizi bilelim. “Ben Allah yolunda hizmet ediyorum, cihat ediyorum, gayret ediyorum, ibadet ediyorum.” gibi bir duyguyla şeytan ve nefis bizleri aldatmasın.

Yine konuşmalardan anlaşıldı ki müslümanlar dünya üzerinde çeşitli sıkıntılara mâruz bulunuyorlar ve bizim kendi ülkemizde de bu sıkıntılar büyük ölçüde devam ediyor. Gazetelerden, radyolardan, televizyonlardan okuyoruz, seyrediyoruz ve biliyoruz. Sıkıntılar var. Konuşmalardan anladık ki bu sıkıntılar olacak. Bunlar cilve-i rabbânî. Kaderin cilvesi bunlar, Allah'ın imtihanı.

أَحْسِبَ النَّاسُ أَنْ يُتْرَكُوا أَنْ يَقُولُوا آمَنَّا وَهُمْ لَا يُفْتَنُونَ

*E hasiben nâsu en yutrakû en yekûlû
âmennâ ve hum lâ yuftenûn.*

Ankebut, 27/2

“İnsanlar; ‘İman ettik.’ deyince rahat mı kalacaklarını sandılar? İmtihanlara tâbi tutulmayacaklarını mı sandılar?¹”

Daha önceki ümmetler nasıl imtihana tâbi oldular, sıkıntılar çektilerse her çağın insanı da o imtihana, ona benzer imtihana tâbi olacaklar. O halde ızdırap çeken, sıkıntı çeken, başörtüsünden dolayı mağdur edilen, sakalından dolayı işinden atılan, Müslümanlığından dolayı ordudan çıkarılan, daha başka sebeplerle sanki İslâm suçmuş gibi, ibadet suçmuş gibi, müslüman olmak kaba-hatmış gibi cezalandırılan kardeşlerime bu, büyük bir tesellidir.

---

¹ 27/ Ankebut, 2

Mahzun olmasınlar, üzülmeyinler ki bu bir imtihandır. Bu imtihan karşısındaki davranışı üzerine Allah onu mükâfâtlandırarak. Onun sabrını değerlendirecek. Veyahut “Bakalım meşakkat çekince, zorluk görünce benim kullarım vefalı mı değil mi? Bakalım yolumdan dönecekler mi dönmeyecekler mi?” diye Allah hepimizi imtihan ediyor.

Meşakkatlere mâruz kalsa da Yunus Emre'nin dediği gibi;

Eğer beni öldürelersin.

Külüm göğsüne savursalar.

Toprağım anda çağırırsın.

Bana seni gerek seni.

Demek ki yakalasalar, toz etseler, kül etseler, külü havada savursalar İslâm'dan dönmeyecek.

Müslüman olarak; “Ben seni istiyorum yâ Rabbi!” demek lazım.

اللهى انت مقصودى

İlâhi ente maksûdî. “Benim maksudum sensin Allah'ım. Ben seni istiyorum, senin

yolunda ne gelirse gelsin böbürlenmiyorum, küstahlaşmıyorum, övünmüyorum, palavra atmıyorum, yüksek perdeden konuşmuyorum, yapamayacağım işleri söylemiş durumda olmak istemiyorum; ben seni tercih ediyorum yâ Rabbi! Ben senin yolunu tercih ediyorum yâ Rabbi!” demek lazım.

O halde meşakkatler bizi yıldırmayacak. Kardeşlerimizi yıldırmamalı. Ve çalışma şevkimizi, azmimizi artıracak birer kuvvet ve güç kaynağı olmalı.

Demek ki az çalışmışız da kendi ülkemizde, kendi vatandaşlarımızdan İslâm’a düşman insanlar türemiş. Demek ki kusur bizimmiş. Demek ki biz Allah’ın dinine hizmeti güzel yapamamışız da Allah’ın dini güzel olmasına rağmen, güzelliğini anlamayan insanlar türemiş. Ya da Allah’ın dinini, büyüklerimizin emanetini, ecdadımızın yadigârını basiretle kollayamamışız ki evimizin içinde, köşe başlarını zalimler tutmuş, hainler ele geçirmiş.

Demek gafletteymişiz ki kendi yurdu-muzda kendi müesseselerimizi elden kaçırmışız. O halde cezayı hak etmişiz; kusur bizde. Demek ki Cenâb-ı Hak bizleri cezalandırıyor.

Belki Boşnakları cezalandırıyor, Arnavutları cezalandırıyor, Çeçenleri cezalandırıyor.

“Belki dereceleri artsın.” diye bunlar başlarına geliyor. Belki yaptığı suçtan dolayı “ceza çeksin” diye oluyor. İkisi de mümkün. Belki ikisi birden aynı anda adamına göre olabilir.

Bazen ceza olur. Bazen en büyük belalar enbiyâullahâ, evliyâullahâ, sonra dereceleri üzere iyi kullara geldiğine göre bu da iyi kul olduğundan, “imtihan olsun, derecesi artsın” diye olur.

Onu bilmiyoruz ama kusurumuzdan dolayı da -insan bir kusur kabahat işleyince bir ihmalde bulununca başına ceza geldiğinden- ben bunların bizim hatalarımız sonunda geldiğini düşünüyorum. Kusurlarımızdan dolayı başımıza geldiğini düşünüyorum.

Çünkü anlattılar:

Boşnaklardan birisi; “Hanımı başını örtüyor.” diye başörtüsünü yakalayıp çekip hanımına hakaret edermiş. “Bırak bu çağ dışı düşünceleri!” gibi sözlerle hanımına çatarmış. Sırplar kendisine saldırdığı zaman neden son-

ra yanlış yolda olduğunu anlamış; tekrar yeniden müslüman olmuş.

eenlerden duydum ki cenazeleri olduğu zaman kaldırarak adamları yok. Nasıl dua edecekler, nasıl namaz kılacaklar bilmiyorlar. Sadece geleneksel olarak; müslüman evlâdı oldukları için babadan dededen duydukları güzel “İslâm” diye bir şey var.

Cahil kalmışlar. Cahil kaldıkları için de Allah cezalandırıyor. İslâm’a uygun olmayan işler yaptılar. Belki düğünleri İslâm’a uygun değil. Nikâhları İslâm’a uygun değil. Çocukları müslüman çocuğu gibi yetiştirilmiş değil. Allah’ın kendilerinden istediği gayreti göstermedikleri için olabilir.

Ama bütün bunların sonucu her ne olursa olsun, günahkârlar tevbe ederse Allah tevbe-lerini kabul eder. Hatasından dneni, hatasını anlayanı Allah sever. Doğru yola iletir, tev-fikini refik eder.

Biz hatalarımıza tevbe ediyoruz. “Eğer bunlar; iyi kullar olduğu halde kardeşlerimize imtihan için geldiyse onlar sıkı dursunlar. Eğer ceza olarak başlarına geldiyse hatalarını

düşünsünler, düzeltsinler. Allah'ın dinine daha sıkı bağlansınlar.” diye düşünüyorum.

Aziz ve muhterem kardeşlerim!

Bir insanın tek başına kaldıracağı yük bellidir. Bir çuval kaldırabilir. Ama daha büyük bir yük olduğu zaman yanındaki arkadaşına seslenir; “Kardeşim, şunun bir ucundan tutuver, bir el atıver de şunu şuraya, arabanın içine, kamyonu yükleyelim. Yardım et de koyuverelim.” der.

Kendisinin taşıyamayacağı bir yük olduğu zaman yardım ister. Biz de öyleyiz. Biz müslümanlar da tek başımıza bir şey yapamayız. Tek başımıza yapacağımız şey, çok büyük bir yekün tutmaz. Az bir şeydir.

Ama birbirimizden yardım istersek, “El atıver kardeşim, yardım ediver kardeşim, tutuver kardeşim de şu yükü kaldıralım şu tarafa devirelim.” diye yardımlaşırsak büyük işler başarılabilir.

Ve zaten Allahu Teâlâ hazretleri birlik beraberliği ve cemaati seviyor. Bir olmayı seviyor, yardımlaşmayı seviyor. Müslümanın müslümana yardım etmesini, destek olmasını

seviyor. Ve işlerin topluluk hâlinde, cemaatle yapılmasını seviyor.

Onun için cemaate, uhuvvete, kardeşliğe, birliğe beraberliğe, birlikte Allah'ın dinine hizmet etmeye çok dikkat etmemiz lazım, çok önem vermemiz lazım. Birlik ve beraberlik rahmettir, tefrika ve ayrılık gayrılık azaptır. Bunu bilmemiz lazım, Allah'ın bir azabıdır. Ayrılık çıkarmamız lazım. Ayrı baş çekmememiz lazım. Birlik ve beraberlik içinde çalışmalar yapmamız lazım.

Konuşmalardan bunlar çıktı. Böyle güzel sonuçlara ulaştık. Yazıları okuduğunuz zaman ana fikri iyi takip ettiğiniz zaman güzel şeyler anlayacaksınız ve inşaallah hayatınıza uygulayacaksınız.

Kişisel olarak iyi müslüman olmaya gayret edin. Ama tek başınıza iyi müslüman olmaktan öteye, müslümanlara faydalı olmak için, başkalarına yardımcı olmak için, ıslah edici/muslih müslüman olmak için de gayret edin.

c. Ümmeti Muhammed'e Karşı Sorumluluğumuz Var

“Ümmet-i Muhammed'e karşı benim sorumluluğum, vazifelerim vardır.” diye düşünün. Ve onları yapmaya çalışın.

Tek başınıza az iş yapabileceğinizden, birlik ve beraberliğe önem verin, toplanın, dernek teşkil edin, derilin. Derilmek; “toplanmak, bir araya gelmek” demektir. Dernek de zaten ondan çıkıyor.

Topluca çalışırsanız, toplu vurdukça yürekler, onu top sindiremez.

Girmeden tefrika bir millete düşman gireremez.

Toplu vurdukça yürekler, onu top sindiremez.

Yürekler toplu vurmalı. Muhabbet olmalı, el ele olmalı.

Onun için biz bu çeşit aile toplantılarında bir güzel âdeti de uyguluyoruz. Toplantıya katılan kardeşlerimizin isimlerini yazıyoruz. Kura çekiyoruz. Herkes o toplantıdan birbirinin kardeşi olarak çıkıyor. O toplantıda kardeşlik tesis ediyoruz.

Bu, Peygamber Efendimiz'in Medine-i münevvere'ye hicret eden *Muhacirîn* ile Medine-i Münevvere'nin yerlisi, onlara bağırılarını açan, onları misafir eden *Ensar*'ı arasında yapılan *muâhat*, kardeşliğin bir uygulaması oluyor.

Onun için ben yöneticilerden bu işi yapmalarını, hazırlık yapmalarını rica etmiştim. Bu kurayı çekeriz. Hazırlamışlar. Birkaç tane isimleri olmayan olursa sonradan geldiği için onları da ekleriz. Bir şeyler yaparız inşaallah. Böyle bir kardeşlik çalışmasının da yapılmasını istiyorum.

Üçüncü bir şey; biz her toplantımızın sonunda, aile eğitim toplantılarımızın sonunda bir amaç gösteriyoruz. Elle tutulan, anlaşılabilir, gözle görülebilen, kabul edilebilir bir amaç.

Mesela Akbük'te toplantımızda dedik ki;

“Müslümanların radyosu olmalı, televizyonu olmalı.”

Onun üzerine bir çalışma başlattık. O toplantıda dokuz yüz küsur kardeş vardı. Küçük çocuklar bile getirdiler, bir şeyler verdi-

ler. Ve Ak televizyonu, Ak radyoyu orada kurduk. Akbük'te kurduk. Böyle bir çalışma oldu. Ben de bu toplantıdan böyle bir sonuç çıkmasını temenni ediyorum.

İsveç'ten bir kardeşimiz bana, ben böyle şeyleri düşünürken, bilmiyordum, bir bilgi getirdi. Şöyle bir elli iki dönüm, orman içinde, Stockholm'ün kuzeybatısında bir yerde bir mülk göstermişler. -Arkadaşımız oranın yönetimiyle, siyasi partilerle ilgisi olan, Türkiye'den oraya birisi gittiği zaman hemen arayıp buldukları, ondan yardım istedikleri iyi bir kardeşimiz.- Bu böyle orman içinde, beş altı tane tesis binası olan, belirli ormanı olan yeşillik güzel bir yer.

Burada elli dört tane unite yani bir ailenin müstakilen oturabileceği birim var. İki odalı, mutfaklı, bonyolu birim. Böylece elli dört daire var. Toplam iki yüz yetmiş beş yatak var. Ben yanlış mı duydum “beş bin altı yüz mü, elli altı bin mi?” diye duymuştum.

Beş bin altı yüz metre kare binaların toplam alanı. Seksen iki dönüm alanı var. Güzel bir alan. Biliyorsunuz bizim henüz kendi camiamıza mahsus bir toplantı yerimiz yok Av-

rupa'da. Geçen sene çalışmalar yapmıştık. Güzel sonuçlar aldık. İngiltere'de bir mülk aldık. Almanya'da bir mülk aldık. alışmalar yapıyoruz. Fakat arkadaşımızın bize getirdiği bu mülk kaçırılacak bir şey değil. Bir kaç müşteri daha var. Arkadaşımızın siyasi nüfuzu dolayısıyla öncelik bize ait. "Bu seksen iki dönümlük araziyi camiamız namına kazanalım." diye düşünüyorum. Arkadaşımız şöyle bir şey teklif etti:Herkes bir daire satın alır. Daire kendisinin olur. "Hani verdiğim para nereye gitti?" demez. İstediği zaman gider, orada tatilini geçirir veya kar yağdığı zaman da kayak yapmak için gider. Tatil yapmak için gider, oturur. Anahtarı kendisinde olur. Böyle güzel bir yer.Diyorum ki bu toplantının hatırası olarak bunun alınmasına karar verelim.

Prof. Dr. Mahmud Es'ad COşAN

6 Cemâziye'l-Âhir 1419 / 27.09.1998

[Bütün HADİS DERSLERİ'ne PDF olarak ulaşmak için tıklayınız.](#)

